

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Censuris, In Qua Sex Disputationibus De Poenis Ecclesiasticis, deque
Irregularitate fusè tractatur, cum Indicibus necessariis

Castro Palao, Fernando de

Lugduni, 1669

V. Quibus in rebus cum excommunicatis vitandis vel non vitandis
communicare possis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76667)

manifestum clerici percussorem tenaris vblibet vitare, vel possis? Satisprobabile est te non solum occulte, sed publice cum vitare posses; quia excommunicatio iure, vel facto publica in vno loco absolute publica est. & vt talis probari potest. Ergo dat quod statem fidelibus vitandi praedictum excommunicatum. Quod vero tenaris illum vitare, inde probatur; quia Concilium Constantiense praecipit vitare excommunicatum denunciatum, & manifestum clerici percussorem, neque restringit praecipit ad locum denunciationis, vel percussoris. Sic videtur sententia Henrici lib. 13. cap. 24. n. 1. Filicucius tract. 1. cap. 3. quaest. 7. num. 49. Valq. de excommuni. iur. dub. 8. num. 2. Bonac. disp. 2. de excommunicat. q. 2. pun. 6. §. 2. num. 48.

Sed verius existimo te ab hac obligatione liberum esse vti docet Sanch. lib. 2. in decalog. cap. 11. num. 20. Auila 2. p. de censur. cap. 6. disp. 1. dub. 12. Moueor quia (vt recte tradit Durand. in 4. d. 1. 8. quaest. 5. in fine. & Paludan ibi quaest. 6. art. 1. num. 5.) excommunicatus publicarius in vno loco non est censendus in alio publicus esse, quia esto denunciatio officia personam, id intelligendum est comparatione illorum, quibus denunciatur, seu in quorum notitiam deuenit denunciatio potest. Ex qua ratione infero neque etiam secretò te obligatum esse ibidem dictum excommunicatum vitare; quia obligatio vitandi excommunicatum etiam secretò post Concilium Constantiense non oritur ex excommunicatione, sed ex illius notoria denuntiatione, ergo nullam vitandi eum obligationem inducit.

Adhuc excommunicatum denunciatum, & manifestum clerici percussorem vocari non toleratum; quia Ecclesia non tolerat, nec permittit fideles cum ipso communicare, e contra reliquos excommunicatos appellari tolleratos, quia eorum communicatio cum fidelibus toleratur.

PUNCTVM V.

Quibus in rebus cum excommunicatis vitandis, vel non vitandis excommunicare possis.

1. Proprietur difficultas, an cum excommunicatis toleratis communicare possis.
2. Resplatur tibi licitum esse in rebus politicis, & diuinis communicare.
3. Satis aliqua necessitate, vel speciali utilitate inducere potes excommunicatum toleratum, vt tibi Sacramenta ministrare.
4. Satis hac necessitate, vel utilitate grauissimi Doctores censent illicitum esse.
5. Contrarium est probabilior.
6. Excommunicatis toleratis nullo modo priuantur potestate exercendi actus qui in fidelium utilitatem cedunt.
7. Qualiter pro excommunicatis toleratis offerre sacrificium possis. Respondetur remissiuè.
8. Qua dicta sunt de excommunicato procedunt de suspensio, & interdicto.

1. Ceterum est omnem communicationem tum diuinam, tum humanam cum excommunicato denunciato, vel manifesto clerici percussore tibi prohibitam esse. Cap. excommunicatus 1. quaest. 3. & penult. de sententia excommunicat. Quare solum est dubium, an cum aliis excommunicatis sit tibi permissa. Et ratio difficultatis est quia ipsi excommunicatis prohibita est omnis communicatio cum fidelibus. Ergo nequeunt fideles abique necessitate cum ipsis communicare, ne peccato illorum cooperentur. E contra vero in Extraganti Ad euitanda scandala, conceditur fidelibus communicatio cum excommunicatis qui denunciati non sunt, nec manifesti clerici percussores. Ergo licet communicare possant; alius nullus esset fauor fidelibus factus.

1. Dicendum igitur est tibi licitum esse cum his excommunicatis in rebus politicis communicare, ac si excommunicati non essent; vti docuit Candelab. aureum de excommunicat. n. um. 78. & 79. Coninch. d. sp. 14. dub. 3. concl. 1. Gaspar Hurtado disp. 2. de excommunicat. diff. ult. 4. Ratio est manifesta, quia in Extraganti Concilij Constantiensis haec communicatio fidelibus permittitur, ne scrupulis agitentur, ac si haec communicatio solum in causa vrgentis necessitatis permittitur, non satis fidelium conscientias consulitur; esse neque vllum fauorem fidelibus Concionem concessisset; quidem stante necessitate haec communicatio cum excommunicatis denunciatis permittitur.

Idem est dicendum de communicatione in diuinis ad quam non inducis, quia ex precepto Ecclesiastico, & vi censurae nulli tibi communicatio cum his excommunicatis toleratis interdictur: ex alia parte non est causa, vt excommunicatus tecum communicet, ergo ex nullo capite in ea communicatione peccatum adesse potest, vt recte aduertit Aegid. de Coninch. disp. 14. dub. 3. concl. 1. Paul Layman. lib. 1. sum. tract. 5. par. 1. cap. 4. num. 5. in fine. Quapropter excommunicato sacrum facienti assistere potes, & te celebrante permittere, vt assistas; quia peccatum quod ipse committit, tu non es causa.

3. Sed an excommunicatum toleratum inducere possis, vt celebret, tibi que Sacramenta ministrare, tecumque officium diuinum recitet? Non conueniunt Doctores. Et quidem stante necessitate, vel speciali utilitate qualis esset non reperire alium, qui aequè bene hac tibi beneficia conferat, dubium esse non debet, tibi licitum esse, vt expressè tradit Coninch. disp. 14. dub. 5. conclus. 1. Nam in ea inductione non peccas aduersus censuram; siquidem ex vi censurae nulla tibi communicatio cum his excommunicatis interdictur, neque etiam ob inductionem ad peccatum, quia tu non inducis ad iniquam Sacramentorum administrationem, & celebrationem; hanc enim non postulas, sed postulas administrationem Sacramenti, & celebrationem secundum se, quae per se licite fieri possunt ab excommunicato tolerato stante necessitate, vel utilitate petentis. Quod amplius constabit ex sequentibus.

4. Verum secula necessitate grauissimi Doctores docent te peccatum graue committere, si inducas excommunicatum, vt tibi Sacramenta ministrare, celebret officium diuinum, tecum recitet, non quia pecces contra praecipitum censurae; sed quia peccas contra Religionem, vel Charitatem inducendo excommunicatum ad actum, quem posita censura licite praestare nequit. Negari namque non debet indecens esse, & illicitum, si excommunicatus nulla necessitate intercedente Sacramenta ministrare, sacrificium offerat, vt pote qui est publica Ecclesiae sententia ab Ecclesia praecitus. Si enim Ecclesia cum a se praescindit, quomodo intentionem habere poterit, vt tanquam sui minister, & suorum bonorum dispensator, & legatus apud Deum assumatur? Atque ita esse illicitum docent communiter Doctores, teste Auila 2. p. c. 6. disp. 8. dub. 1. Suar. disp. 1. sc. 4. num. 10. Coninch. disp. 14. dub. 3. concl. 3. & 4. Paul. Layman lib. 1. sum. tract. 5. par. 2. c. 4. num. 5. Basil. Ponc. lib. 5. de matr. c. 18. §. 9.

5. Sed rectius Sanch. lib. 7. de matr. disp. 9. num. 8. Sayrus lib. 2. thesauri casuum, c. 12. num. 10. Henric. lib. 13. cap. 6. & 10. Gaspar Hurtado disp. 2. de excommuni. diff. 4. Filicucius. tract. 1. cap. 3. & 4. & alij apud ipsos censent per se nullum esse peccatum petere ab his excommunicatis Sacramenta, & sacrificia. Moueor, quia Concilium Constantiense fidelibus concessit potestatem cum excommunicatis non denunciatis communicandi tam in diuinis, quam extra ac si excommunicati non essent. Quae facultas frustranea & inutilis esset, si virtute religionis, vel charitatis ab hac communione arceri deberent. Quapropter dicendum est intercedente petitione fidelium non impedire excommunicatos ratione excommunicationis; quin Sacramenta ministrare, & sacrificium offerant. Neque inde fit, excommunicatos vi Concilij Constantiensis in aliquo releuari. Non enim releuantur ipsi directe, sed releuantur fideles à prohibitione antea habita; tamen ex hac releuatione resultat ipso excommunicatos releuari, quod est per accidens, & praeter Ecclesiae intentionem.

6. Hinc fit excommunicatos toleratos nullo modo priuari potestate exercendi actus qui in fidelium utilitatem cedere possunt, nempe iudicem non priuari potestate indicandi, nec Praelatum potestate dispensandi, conferendique beneficia, abfoluendi à censuris, & peccatis vt laicis dicemus infra. Nam cum haec omnia permillum sit subditis à suo superiore excommunicato petere, necessum est fateri ipsium posse ea illis concedere.

7. Grauior dubitatio est qualiter possis pro excommunicatis toleratis offerre sacrificium, & publicas Ecclesiae orationes, qualiterque Ecclesiasticae sepulturae tradere nulla praemissa abfolutione censurae. Sed huius dubitationis decisio pendet ex decisione qualiter excommunicati iis omnibus effectibus priuentur. De quibus infra.

8. Ad extremum quae dicta sunt, & dicentur de excommunicato procedunt in suspensio & interdicto illius in rebus, in quibus vi suspensionis, & interdicti remouentur, dum enim haec censurae denunciate non sunt, potes cum illis communicare, ac si suspensio, & interdicti non essent, probauit Nauar. c. 1. §. laboree num. 13. de pœnit. d. st. 6. Cutierr. canon. 99. cap. 1. num. 43. Sayrus lib. 2. thesauri casuum, cap. 12. num. 21. Gaspar Hurtado disp. 2. de excommuni. diff. 4. num. 8.

PUNCTVM VI.

De primo effectu excommunicationis maioris, qui est priuare excommunicatum communibus Ecclesiae suffragiis.

1. Qua sit priuatio suffragiorum Ecclesiae
2. Triplex est Ecclesiae spirituale subsidium.
3. Excommunicatus solum est priuatus sub fidis spiritualibus nomine Ecclesiae factis.
4. Nullatenus licet pro excommunicatis in particulari publicis orationes fundere, & sacrificium missae offerre nomine Ecclesiae.
5. In genere, & in communi aliquid essent pro excommunicatis suffragia, & sacrificia offerri posse.

6. Contra